

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Fulvii Androtii, Societatis Iesv, Piæ meditationes de
Passione & Morte D. N. Iesv Christi**

Androzzi, Fulvio

Coloniæ Agrippinæ, Anno MDCIII

Docvmenta Qvaedam ad meditandum cum fructu de passione D. N. Iesu
Christi. Capvt III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48634](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48634)

Qui venit ad me, & non odit Patrem, matrem, uxorem, filios, fratres, sorores & seipsum, non potest esse meus discipulus, ut ostenderet, neminem posse seriò amare Deum, & cogitare de Deo, nisi se auellat ab omni amore inordinato, tum sui ipsius, tum omnium rerum creatarum. Nam, ut parum pulueris sufficit, ut non possimus oculis intueri cœlum, sic parum amoris inordinati sufficit, ut non possimus sapere, quæ Dei sunt. Vnde dicebat Christus Lucae 14. Qui non renunciat omnibus quæ possidet (id est, amoribus inordinatis) non potest meus esse discipulus.

DOCUMENTA QUÆDAM
ad meditandum cum fructu de passione
D. N. Iesu Christi.

CAPVT III.

DOCUMENTVM I.

Donum orandi & maximè meditando beneficium redemptionis humani generis, est donum Dei. Conuenit ergo ut illud desideremus, & ex toto corde perseueranter petamus, cum scriptum sit, *Petite & accipietis. Lucae 13.*

DO-

DOCUMENTVM II.

ORaturus ante omnia debet esse valdè humilis. Quomodo enim corde superbo poterimus meditari de vita & passione eius, qui cum esset Deus, factus est homo, docuitque humilitatem verbo, opere, & exemplo, nascendo, viuendo & moriendo: Hæc mysteria cognosci non possunt sine lumine supernaturali, quod non datur nisi humilibus. Vnde dixit Christus in Euan-*Matth. 23.* gelio: Deum hæc abscondisse à sapientibus huius mundi, & reuelasse ea paru- lis & humilibus. Ob defectum autem humilitatis tam pauci gustum capiunt ex his mysterijs.

DOCUMENTVM III.

NEcessè quoque est habere consci- entiam mundam à peccatis. Nam quomodo cum peccato poterit meditari mortem & passionem Christi, is qui scire debet Christum mortuum esse ad occidendum peccatum? Quare, valdè vtile est, ante meditationem horum S. Mysteriorum petere à Deo veniam omnium peccatorum, & firmiter propo- nere, nos potius morituros, quàm vn- quam amplius diuinam Maiestatem of- fensuros.

DO-

DOCUMENTVM IIII

Magnum, autem impedimētum est, nimius amor, nimiaque sollicitudo negotiorum sæculariū, quæ etsi videantur parua, tamen impediunt visionem Dei, perinde atq; paruula tabella apposita oculis impedit aspectū cœli. Qui verò cum huiusmodi cogitationibus orationem instituit, similis est ei, qui comedit allium, vt agat cum Principe. Vnde meritò Christus Dominus noster toties orabat in monte.

DOCUMENTVM V.

Conueniens excitemus nos in oratione mentali; nam precari ore, & mente vagari parum vtile est. Si milisq; est talis orator, qui omni carne Caponis comesta, scutellam plenam ossibus mitteret ad aliquem Dominum, Quare Christus dixit in Euangelio: Dominum Deum debere adorari in spiritu & veritate, Ioan. 4.

DOCUMENTVM VI.

CVM verò oratio mentalis sit res valdè laboriosa (multi enim inveniuntur addicti operibus misericordiæ, varijsq; mortificationibus, sed pau-

DE PASS. DOMINI. 19

pauci oratores mentales). opus est magna patientia, magna fortitudine animi, magna fiducia in Deo, & perseverantia, nam cum auxilio diuino, dum facimus quod in nobis est, omnia obtinentur. Et cum hoc sit thesaurus quidam inestimabilis, omnibus viribus contendere potius omnia vendere, quàm hoc thesauro non frui.

DOCUMENTVM VII.

VTile est cognoscere impedimenta orationis mentalis, eaque sæpe perpendere, vt caueantur: Et sunt hæc sequentia:

1. Parui facere peccata venialia, quæ præter alia hominem ^{quæ}uant perfectæ puritate mentis.
2. Nimijs cruciatus & inquietudo conscientie propter peccata venialia.
3. Scrupuli superflui, qui mentem semper perturbant.
4. Amaritudo vel tædium cordis, nunc propter iram, nunc propter rancorem. Est enim cor quasi vas fellis, quod prius debet euacuari, quàm impleatur melle.
5. Consolationes sensuales; multi enim volunt frui Deo, sed nolunt carere delitijs mundi. Et consolationes

nece

Matt 5.

nes spirituales ijs communicantur, qui amore Dei sunt afflicti, non autem ijs qui in hoc mūdo consolantur, & exhilarantur. Vnde dicit Euangelium: *Beati qui lugent quia consolabuntur.*

6. Inordinata cura rerum & necessitatum temporalium. Cui medebimur, si primò omnem affectum inordinatum erga creaturas exuamus. Noli amare, & non eris afflictus. Deinde si omnes curas in sinum Dei cum certa fiducia conijciamus. Nam cum tu feceris, quod est in te, curæ tuæ bono loco erunt: quandoquidem ipse mandat, vt ita in omnibus negotijs nostris faciamus, hoc est, vt prima cura nostra sit cogitare de Deo, ei que semper seruire.

7. Nimia sollicitudo & mollities in curando proprio corpore.

8. Vitium curiositatis in explorandis aliorum factis.

9. Sinè causa legitima interrumpere orationem; Continuatio enim, etsi parua sit, magnum fructum affert.

10. Deliciæ, & cibus immoderatus, quæ impediunt eleuationem mentis.

11. Abstinentia immodica & praua affectio corporis.

12. Nimia affectio ad creaturam, vel aliam quamlibet rem. Nam quod plus æquo

æquo amatur, semper mente cogitatur.
Vbi est Thesaurus noster, ibi est & cor nostrum. Mat. 6.

DOCUMENTVM VIII.

COgnoscenda quoq; sunt ad iumentum quædam, quæ prodesse possunt ad rectè instituendam orationem mentalem. Sunt autem hæc sequentia.

Primum est, magnum desiderium faciendæ orationis mentalis. Amor enim finis & mouet ad operandum, & facit vt labor non sentiat. Deberet autem desiderari, perinde ac famelicus panem, & avarus thesaurum desiderat.

2. Fortitudo & diligentia in superandis impedimentis & difficultatibus illius exercitij.

3. Custodia cordis, quod est principale instrumentum huius Musicae; quod si perperam aptatum erit, mala consequetur harmonia. Custodiri debet cor à duabus rebus. A vanis cogitationibus, & affectionibus inordinatis.

4. Continua memoria Dei, & habere eum præsentem semper tanquã vitæ nostræ testem, inueniendo eum in omni re & loco.

5. Sæpe vsurpare orationes breues & iaculatorias, quæ ex corde instar sagittarum

rum

rum amore ardentium ad Deum eijcitur, & conseruant calorem deuotionis.

6. Lectio libraru piouum. Cor enim nostrum est instar molendini, quod molitur & conteritur, quod ei impositum est.

7. Custodia sensuum, qui sunt quasi portæ ciuitatis cordis. Et ante omnes Lingua, quæ omnem deuotionem à corde exsugit.

8. Sollicitudo corporis & cordis, quæ mater est orationis, sicut pater est silentium.

9. Perseuerantia & constantia in oratione.

10. Asperitas corporis, vt ieiunia, disciplina, lectus durus, & alia similia, quæ sunt deuotionis scelera.

11. Vacare operibus misericordie, quæ augent feruorem deuotionis.

12. Tempus, locus, compositio corporis & alia similia. Tempus sit matutinum. Iuuat non parùm præparare se vespere ad orationem matutinam, & si nocte excitemur, leuare breui oratione mentem ad Deum, vt dicendo; Gloria patri, &c. Mane verò ante omnia Dei meminisse. Locum conuenit esse obscurum & solitarium. Compositio corporis sit vel prostrati, vel stantis, vel sedentis, quando genua flecti non possunt.

NOtitiā præterea opus est habere
tentationum cum oratione pu-
gnantium, & sunt hæ:

Prima est, cum nullam sentimus de-
uotionem sensibilem, aut cōsolationem
spiritualem, vt videamur quasi à Deo
derelicti. Verum conuenit, vt nunc nos
Deo totos committamus, ab eo que con-
solationem expectemus, perseuerando
cum Cananæa, quæ tandem mirabiliter
fuit consolata.

2. Cogitationes turpes, vt orationem
abrumparamus. Quod nunquam fieri de-
beret. Sed nec contristari debemus, si cul-
pa nostra res non succedat. Imò tunc ma-
ximè orationi instādum est, exemplo cæ-
ci, qui quò plus à turbis impediabatur
Luc. 18. hoc magis clamabat. Et Apostoli
magis inelamabant Christum, quo plus
augebatur tempestas maris Marc. 16. Et
plus lucraberis in hac pugna, quàm si af-
flueres consolationibus diuinis.

3. Timere tempore orationis, propter
solitudinē, maximè noctu. Remediū est,
primò, credere Dæmonem non posse vel
vnum pilum tuum attingere sine volun-
tate Dei, si enim tibi nocere posset, semper
& vbiq; noceret. Secundò, cogitare adesse
tibi

tibi angelum cūstodem & auxilia omnium angelorum, dum oras. Tertiò stare te in conspectu Dei, totiusque cœlestis curiæ.

4. Somnolentia, nam si ea oriatur ex pigritia, bonum remedium est disciplina, aliãue pœnitentia, adiuncta postulatione diuini auxilij;

5. Diffidentia vel desperatio, cū videmus nos multo tempore parum profecisse. At scire oportet sæpe Deum post multos annos tandem dona sua communicare, eoque maiora, quò longius differt.

6. Præsumptio, cū putamus nos peruenisse ad perfectionem; cū tamen hoc ipsum argumento nobis esse debeat, quod longè absumus à perfectione.

7. Inordinatus amor rei alicuius sensualis.

8. Zelus indiscretus iuuãdi alios, cū sic debeamus incumbere aliorum curæ salutis, vt nos ipsos non negligamus, nec cogamur omittere orationem.

DOCUMENTVM X.

Sciendum etiam est, orationem non esse finem nostrum, sed medium ad finem, qui in tribus rebus consistit, nempe in amore Dei, in obedientia vera, quæ

DE PASS. DOMINI. 25

quæ ex amore nascitur (amor enim otiosus esse non potest) & in mortificatione propriæ voluntatis; quæ necessaria est in obedientia; neque enim inferi nobis potest voluntas Dei, nisi prius abscindamus voluntatem nostram. Et hæc est crux, quam Christus nobis commendat, ut post se portemus. Quæ cum sit dura & amara, necessariò temperari debet dulcedine orationis. Oratio ergò medium est huius finis, non finis; medicina ad salutem, non salus ipsa.

Quare vehementer se decipit, qui dum crebris gaudet orationibus, nunquam cogitat aut vincere seipsum, aut crescere in mortificandò studio. Is quoque se decipit, qui in oratione aliud non quærit, quam consolationes, quo fit ut negligat opera charitatis, quæ fiunt cum labore corporis. Et is, qui dum multum sudat in procuranda salute proximi, manet tamen plenus affectibus pravis iræ, inobedientiæ & gulæ. Et is quoque, qui dum pro toto mundo nollet certas quasdam devotiones negligere, manet tamen semper plenus sensualitate, cholera, respectibus humanis, vacuus verò humilitate, charitate, alijsq; virtutibus. Multò autem amplius se decipit, qui ex se metitur alios, & dum putat se meliorem, cõtemnit alios.

B

Pr-

Primus ergo oculus dirigatur ad mortificationem, & acquisitionem virtutum, secundus verò ad considerationem orationis, hæc enim non iuuat sine mortificatione, & ista non placet sine oratione.

DOCUMENTVM XI.

CVm magna consolatione perfunderis in oratione, cogita te prouocari ad maiorem pugnam. Quare debes te præparare ad certandum viriliter, & ad bibendum calicē alacriter, quem Deus tibi propinabit.

DOCUMENTVM XII.

EXpetendæ non sunt reuelationes, visiones, extases, & alia que similia, ne detur locus illusionibus dæmonis.

DOCUMENTVM XIII.

Non debent manifestari omnibus beneficia & charismata, quibus Deus aliquando nos dignatur in oratione, sed debent secreta seruari, & in præsentia aliorum dissimulari, propter periculum vanæ gloriæ. Res enim odoriferæ, quò secretius habentur, hoc melius conseruantur. Ac proinde bonum est in præsentia aliorum abstinere à gemitibus, suspirijs, & singultibus.

DO-

DE PASS. DOMINI. 27

DOCUMENTVM XIV.

Propter autem beneficia huiusmodi magna, quæ à Deo inter orandum recipimus magno cum timore & reuerentia ante ipsum sistere nos debemus, considerando bonitatem eius, qui cum tam vili creatura delectatur conuersari. Vnde nascitur amor Dei, & abiectio sui in nouissimum locum:

DOCUMENTVM XV.

Bonum & utile est statis quibusdam temporibus, vt in magnis festis, studiosius se dedere orationi, & quasi se exsaturare.

DOCUMENTVM XVI.

In exercitijs orationis & mortificationis discretionis opus est, ne tendatur ad extrema. Et idcirco bonum est reddere rationem Confessario.

DOCUMENTVM XVII.

Multi dum cogitant satis esse vacare orationi, negligunt alias virtutes; Verum omnes virtutes sunt connexæ. Frustrà ergo laborat in vna, qui negligit reliquas.

DOCUMENTVM XVIII.

Quamuis multæ dentur regulæ ad bene orandum, id tamen ex parte nostra præcipuè requiritur, vt nec nobis nec

exercitijs nostris fidamus, sed omnem fiduciam collochemus in Deo.

DOCUMENTVM XIX.

Nemo ad vnum meditandi genus obligatus est; illud autem semper vsurpare poterit, in quo maiorem experitur deuotionem, consolationem, & profectum.

DOCUMENTVM XX.

Si tibi videntur nimis multa requiri ad deuotionem, cogita Deum liberaliter recompensare laborem, quem pro ea acquirenda impendis. Si enim in ea perseueraueris, maiore te consolatione afficiet, quàm omnes voluptates huius mundi.

FRUCTVS MEDITATIONIS
de passione D. N. Iesu Christi.

Scribit S. Bonauentura, non posse Deo offerri gratius sacrificium pro mortuis, efficacius remedium angelis, maius gaudiũ Sacrosanctissimæ Trinitati, excellentius signum reuerentiæ & gratitudinis, quàm semper occupare se in contemplanda passione Christi. Vnde Dominus noster quadam vice cum cruce

re comparuit euidam Eremitę, qui cupiebat cognoscere, quæ sacrificia Deo essent gratissima, & dixit, nullum sibi posse fieri maius seruitium, quam si crucem & passionem suam semper gestaret in corde, nam memoria passionis efficit in nobis hæc sequentia.

Primò, Compunctiõnem de peccatis, & ideò in passione Christi fixæ sunt petre. Matth 27.

2. Mouet ad faciendam confessionem, & ideò aperta sunt monumenta.

3. Inducit ad satisfactionem, cum videmus Christum tanta passum.

4. Purgat mentem à vitijs, sicut serpens æreus sanabat à moribus viuorum serpentum.

5. Plurimum illustrat intellectum in cognitione sui & Dei.

6. Attollit spem & fiduciam. Vnde dicit S. August. Domine desperare non possum, dum cerno te in cruce pro me occisum.

7. Inflammat charitatem. Vnde dixit S. Bernardus, super omnia te facis amabilem, ô bone Iesu; Calice quem bibisti, & opere nostræ redemptionis.

8. Augmentum virtutum & meritorum, si modò applicata sit meditatio de passione, sicut antè dictum est. Vnde Al-

bertus Magnus asserit, deuotam & ardē-
tem meditationē passionis Christi, plus
esse meritoriam, quàm sit flagellatio, si-
ne ipsa, vsque ad sanguinem.

9. Dat gratiam & fortitudinem in per-
ferendis afflictionibus. Vnde August. di-
cebat: In omnibus suis tribulationibus
se non inuenisse remediū efficacius vul-
neribus Christi, in quibus securè dor-
miebat, & sine timore quiescebat.

10. Efficacissima est contra omnes tē-
tationes. Vnde B. Bernardus: Quando,
inquit, me tangit turpis aliqua tentatio,
recurso ad vulnera Christi. Quando caro
me stimulat, crucis memoria repugno.
Quando dæmon insidiatur, refugio ad
Christi vulnera, & mox fugit à me. Quā-
do ardor libidinis commouet mea mem-
bra, recordatione vulnerū Domini mei
subitò extinguitur.

11. Confortat sub onere graui. Vnde
dicebat S. Greg. Nihil tā graue est, quod
non libenter toleretur, cum memoria
passionis Christi præfigurata est in ligno
quo aqua amara cōuersa est in dulcem.

12. Inflammat ad pugnandum forti-
ter, instar elephantum, qui animosiores
redduntur ad pugnam cōspecto proprio
sanguine. Et ideò in primitiua Ecclesia
tot erant Martyres.

DE PASS. DOMINI. 37

13. Viuificat animum fidelis: Vnde ait S. Bern. O fortitudinem absconditam in morte Christi, quæ vitam dat omnibus mortuis.

14. Replet mentem dulcedine, cum sit quasi fauam mellis.

15. Accendit ad laudandū Deum. Vnde filij Israel cum trāsissent mare rubrū, sua uiter cantare cœperunt.

16. Facit nos mereri gloriam. Vnde quous plus recordatur cum charitatis affectu passionis Domini, hoc maiorem gloriam obtinebit in cœlo; ut dicit S. Thomas: Quare legitur de quodam sancto, eum apparuisse habentem in pectore adamantem preciosum, eò quod sæpe meditatus fuisset de passione Christi.

17. Liberat ex purgatorio, tum ipsum, qui recolit passionem, tum alios, pro quibus quasi sacrificiū offertur. Efficat quoque ne ad purgatorium veniamus, si passionem rectè applicemus.

18. Incitat mirabiliter ad omnes virtutes, nam cum in potestate eius esset mori vel non mori, tamen precatur patrem cælestem tanto feruore. O raram humilitatem: captus ab hominibus armatis, reprehendit Petrum pro sua defensione gladium euaginantem, O singularem constantiam.

Vulneratus est Malchus, ille autem sanat
eius auriculam. O charitatem.

Permittit se osculari à iuda traditore, quē
sciebat talem esse. O patientiam.

Data illi alapæ, & admonuit suum per-
cussorem. O bonitatem.

Falsò accusatur & tacet. O prudentiam.

Adiuratur per Deum viuum & respon-
det. O religionem.

Condēnatus est ad crucem, & sententiæ
iniquæ se subiecit. O quæ obediētia?

Præ siti mortuus, & tamen noluit bibe-
re. O quæ abstinentia?

Cōmendat charissimam suam matrem
S Ioanni. Ioan. 19. O quæ pietas?

Maledictus est & benedixit. O quæ
magnanimitas?

Latroni dat paradisum. Luc. 17. O quæ
munificentia?

Magna voce emittit Spiritum, magnam
animam, vt significasset se mori volū-
tariè. Ioan. 19. O quæ fortitudo he-
roica & plus quàm heroica.

Tota vita Christi fuit institutio quædam
morum, sed & mors sola fuit quasi flos
omnium virtutum, & exemplar omnis
perfectionis: Vnde dixit S. Paulus I. Cor.

*2. non iudicavi me aliquid scire inter
vos, nisi Iesum Christum, &
hunc crucifixum.*

Quan.